

Arrest

nr. 196 847 van 20 december 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Marcel Broodthaersplein 8 / 5
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 16 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 juni 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 juni 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, komt op 1 december 2008 België binnen en dient op 15 december 2008 een asielaanvraag in.

Op 17 april 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Op 24 april 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nummer 28 769 van 16 juni 2009 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 24 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond wordt verklaard.

Op 26 augustus 2013 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 26 september 2013 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard en wordt verzoeker in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 28 februari 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 26 augustus 2013 ongegrond wordt verklaard. Bij arrest van de Raad met nummer 128 780 van 4 september 2014 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 29 april 2014 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 11 juni 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 30 april 2014 onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt aangevochten bij de Raad in de zaak met rolnummer RvV 156 493.

Op 11 juni 2014 wordt ten opzichte van verzoeker eveneens een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing:

“De heer

Naam + voornaam: A., E.

geboortedatum: (...) 1976

geboorteplaats: T.

nationaliteit: Kameroen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

(...)”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij volgende exceptie op:

“De verwerende partij heeft de eer op te merken dat het bevel om het grondgebied te verlaten gesteund werd op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)”

Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit.

Verzoeker betwist niet dat hij niet in het bezit is van een geldig visum.

Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing kan hem dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet hem opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Verzoeker maakt voorts geen schending aannemelijk van een hogere rechtsnorm.

Bij gebrek aan het rechtens vereiste belang is de vordering niet ontvankelijk."

2.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."*

Hoewel de gemachtigde in bepaalde gevallen is gebonden op basis van artikel 7 van de vreemdelingenwet om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, mag dit niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RvV 19 december 2013, AV, nr. 116 003). Een dergelijke verplichting geldt uiteraard niet indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich mee zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Doc.Parl., 53, 1825/001, p. 17). Het onregelmatig karakter van het verblijf voldoet op zich niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, met name elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM, evenzeer in rekening worden genomen. *In casu* wordt de schending van artikel 3 van het EVRM aangevoerd. De gemachtigde is in deze materie dus, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, niet verstoken van enige appreciatiebevoegdheid. De exceptie van onontvankelijkheid, opgeworpen door de verwerende partij, wordt om deze redenen dan ook verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Genomen uit de schending van artikel 3 EVRM en uit de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving. Ze verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bijvoorbeeld EHRM 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft al geoordeeld dat een verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan de behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 EVRM de verplichting in deze persoon niet naar dat land te verwijderen.

Nazicht van de rechtspraak van Uw Raad, leert dat de Raad zich houdt aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen om te oordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 EVRM verboden behandeling.

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachte gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming, dienen te worden onderzocht, rekening houdende met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij.

Verzoekende partij is HIV-patiënt en dient opgevolgd te worden door een gespecialiseerd medisch team. In zijn thuisland zijn gelijkaardige medische zorgen niet mogelijk.

Verzoeker moet behandeld worden op basis van Truvada, Reyataz, Norvir, Dapsone, Zytromax, Voltaren retard.

Dat uit het medisch dossier blijkt:

- dat verzoeker voor zijn aandoening in Kameroen niet adequaat behandeld kan worden gezien de medische expertise er niet op hetzelfde niveau is als in België.
- dat een nauwgezette opvolging van gespecialiseerde bloedanalyses en onderzoeken uitgesloten is in Kameroen.
- dat dezelfde medicatie niet aanwezig is in Kameroen
- dat er gezondheidsrisico's bestaan in geval van terugkeer naar het herkomstland gezien het zeer hoog risico op ontwikkeling van aids

Dat de tegenpartij dus voldoende geïnformeerd werd over het ziektebeeld van verzoeker.

Uit het attest van Dr. A. v. R. (...) blijkt dat verzoeker aan een ernstige, chronisch aandoening lijdt waarvoor een levenslange gespecialiseerde behandeling noodzakelijk is. Zoniet zal verzoeker aids ontwikkelen met de dood tot gevolg.

De DVZ heeft het dossier onvoldoende getoetst aan artikel 3 EVRM."

3.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij het volgende:

"In het enige middel stelt verzoeker de schending voor van artikel 3 EVRM en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Hij stelt dat hij HIV positief is en behandeling nodig heeft met Truvada, Reyataz, Norvir, Dapsone, Zytromax en Voltaren retard. Hij beweert dat uit medische attesten blijkt dat hij in Kameroen niet adequaat behandeld kan worden, dat de medische expertise er niet op hetzelfde niveau ligt, dat dezelfde medicatie niet aanwezig is en dat er voor hem gezondheidsrisico's bestaan bij een terugkeer naar Kameroen. Hij voegt aan zijn verzoekschrift een bijkomend attest van Dr. A. v. R. (...)

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het bestreden bevel gegeven werd op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde

gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;"

Waar verzoeker een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient te worden opgemerkt dat deze bepaling vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

Verwerende partij wijst er op dat een ambtenaar-geneesheer reeds over verzoekers medische situatie heeft geoordeeld. Deze stelde in zijn advies d.d. 26 februari 2014 vast dat de nodige behandeling voor verzoeker beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst. Verzoeker toont niet aan dat zijn medische situatie of de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst sindsdien gewijzigd zouden zijn. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enige middel is ongegrond."

3.3.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

In medische aangelegenheden heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) voor het eerst in een arrest van 2 mei 1997 besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM wegens de uitzetting van een ernstig zieke vreemdeling. In dat arrest heeft het Hof vooreerst een hoge drempel gehanteerd om te besluiten tot die schending. Het EHRM oordeelde dat deze zaak gekenmerkt was door "zeer uitzonderlijke omstandigheden", te wijten aan het feit dat de vreemdeling leed aan een ongeneeslijke ziekte en dat zijn levenseinde nabij was, dat er geen garantie was dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie had die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of dat hij enige andere vorm van morele of sociale steun kreeg (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake *D. tegen het Verenigd Koninkrijk*).

In het arrest *N. tegen het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Het Hof heeft in dat arrest na een overzicht van zijn eigen rechtspraak overwogen dat, alhoewel de meeste gevallen betrekking hebben op de uitwijzing van seropositieve personen, dezelfde principes van toepassing moeten worden verklaard op de uitwijzing van personen die lijden aan een ernstige fysieke of mentale ziekte van nature ontstaan, van aard om ernstige pijnen en inkorting van de levensverwachting te veroorzaken en die een gespecialiseerde behandeling vereisen die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost. Het Hof geeft toe dat de levenskwaliteit en de levensverwachting van de betrokkene in die zaak achteruit zou gaan bij een uitwijzing naar Oeganda, doch het stelt vast dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase bevindt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in die zaak niet aanvaard.

Desalniettemin specificeerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak *D. tegen het Verenigd Koninkrijk*, waarin een overlijden imminent is, er ook nog “andere uitzonderlijke gevallen” mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake *N. tegen het Verenigd Koninkrijk*).

Recent heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verijnd dat onder “andere uitzonderlijke gevallen” wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake *Paposhvili tegen België*).

Te dezen werpt verzoeker op dat de verwerende partij zijn dossier onvoldoende heeft getoetst aan artikel 3 van het EVRM. Hij stipt aan dat hij een hiv-patiënt is, dat hij dient te worden opgevolgd door een gespecialiseerd medisch team en dat in zijn thuisland gelijkaardige medische zorgen niet mogelijk zijn en dat hij behandeld dient te worden op basis van Truvada, Reyataz, Norvir, Dapsone, Zytromax en Voltaren retard. Tevens wijst hij erop dat uit het medisch dossier blijkt dat zijn aandoening in Kameroen niet adequaat behandeld kan worden omdat de medische expertise er niet op hetzelfde niveau is als in België, dat een nauwgezette opvolging van gespecialiseerde bloedanalyses uitgesloten is in Kameroen, dat dezelfde medicatie niet aanwezig is in Kameroen en dat er gezondheidsrisico's bestaan in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst gezien het zeer hoge risico op ontwikkeling van aids.

Er wordt op gewezen dat de thans bestreden beslissing werd genomen door dezelfde attaché, zijnde P.F., en op dezelfde dag als waarop de machtigingsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 29 april 2014 onontvankelijk werd verklaard. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard omdat verzoeker bij de aanvraag een standaard medisch getuigschrift en bijlagen had voorgelegd waaruit bleek dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd was ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag van 26 augustus 2013. Op 28 februari 2014 werd deze laatste machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond bevonden. De arts-adviseur had in zijn medisch advies van 26 februari 2014 vastgesteld onder verwijzing naar informatie afkomstig uit de MedCOI-databank dat labo-analyses en opvolging/behandeling door een hiv-specialist/internist/infectioloog beschikbaar zijn in Kameroen evenals Truvada, maar dat de beschikbaarheid van atazanavir en van een monopreparaat ritonavir niet kon worden bevestigd, maar als alternatief Kaletra (farmaceutische stof lopinavir + ritonavir: een combinatiepreparaat van 2 protease-inhibitoren) werd weerhouden. Tevens werd vastgesteld dat de behandeling toegankelijk is.

De arts-adviseur concludeert dat de hiv 1-infectie bij de betrokkene geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling gezien de medische behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Kameroen. Tevens wordt erop gewezen dat de Raad bij arrest met nummer 128 780 van 4 september 2014 het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing heeft verworpen.

Gelet op het voorgaande kan verzoeker dan ook niet worden bijgetreden waar hij zonder meer voorhoudt dat een nauwgezette opvolging van gespecialiseerde bloedanalyses uitgesloten is in Kameroen.

Waar verzoeker er nog op wijst dat hij behandeld dient te worden met Dapsone, Zytromax en Voltaren retard, wordt erop gewezen dat dit niet blijkt uit de door verzoeker voorgelegde documenten in het kader van zijn recentste machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 29 april 2014.

Verzoeker laat nog gelden dat uit het attest van dr. A.v.R. blijkt dat hij aan een ernstige, chronische aandoening lijdt waarvoor een gespecialiseerde behandeling noodzakelijk is, zo niet zal hij aids ontwikkelen met de dood tot gevolg. In het advies van de arts-adviseur van 26 februari 2014 wordt evenwel niet betwist dat verzoeker levenslang behandeling behoeft. Tevens wordt erop gewezen dat de Raad bij arrest met nummer 128 780 van 4 september 2014 het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing heeft verworpen.

Gelet op al het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat de verwerende partij zijn dossier onvoldoende aan artikel 3 van het EVRM zou hebben getoetst.

Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet *in concreto* aan dat hij zich in een van de hierboven genoemde uitzonderlijke situaties bevindt.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET